

Orthografie en oude tijden

Onder de indruk van de architectuur in het Alphense Lage Zijdegebied, die ervan getuigt dat een stadscentrum een totaal ander cachet kan krijgen, peinst de dicteeschrijver over de tijd dat de Oude Rijn meanderde langs de pied-à-terres van puissant rijke industriëlen en de donjons van adellijke families, de tijd van douairières, diligences, landauers, rustieke landhuizen en pittoresk geoutilleerde grand cafés.

De twintigste-eeuwers bevatten het amper: het was een periode van vrolijk eropuit gaan, genoeglijk yahtzeeën in subtiel verlichte tuinkamers, victoriaanse feuilletons lezen, koketteren met turkooizen sieraden en uiteindelijk genieten van een beaujolaistje.

Het waren geen nouveaux riches die het straatbeeld beheersten; strijk-en-zet manageden representanten van het oudgeldmilieu, die zittend in pluchen fauteuils communiceerden via bakelieten telefoons, de samenleving.

Dat er enigszins sprake was van een fin-de-sièclementaliteit, kunnen we niet desavoueren, maar voor populaire eendagsvliegen was men stekeblind en men distantieerde zich van allerlei apekool over zogenaamde hightechindustrieën.

Het bevreemdt je niet te horen dat men indertijd geen idee had van geüpgradede software, van ge-e-mailde gossip, laat staan van een burn-outsyndroom.

Eenieder zal weleens terugverlangen naar de tijd waarin sciencefictionfilm nog niet bestond, men het moest stellen zonder in-vitrofertilisatie, het woon-werkverkeer geen politiek issue was en jaknikkers de boventoon voerden.

Rendez-vous op het internet of op Instagramaccounts miste je niet en of je nu O- of X-benen had, je participeerde in een tolerante samenleving die allerlei fascistoïde uitingen rücksichtslos buiten de deur hield.

Terug naar nu: heden ten dage moet een dicteeschrijver zijn sisyfusarbeid staken, omdat er een sms'je binnenkomt, de iPhone rinkelt, er wordt geappt en een pro-Deadvocaat een cri de coeur stuurt, omdat hij een recente aanval op een stel verwaten patjepeeërs niet apprecieert.

Kortom: het leven van een spellingmalloot is beslist niet een en al blijheid en zeker geen walhalla, al stemt het hem gelukkig dat zijn product wordt voorgelezen op het jubilerende Groene Hart Lyceum, waar hij zo lang heeft mogen werken en dat al tien jaar onderdak verleent aan het Groot Alphens Dictee.